

Пернатият Чесънъ размаха перата си.

— Я ги вижте какъ сами се хвалят! Надуватъ се като празни глави!

— И ти ли се обаждашъ, смръдльо! Тебе те ядатъ само прости-тѣ хора.

Най-сетне Зелката се надигна:

— Да млъкнете, че като тръгна, всички ви ще изпотъпча!

Въ това време въ градината влѣзна дъщерята на дѣда Ивана. Цвѣтията и зеленчуцитѣ млъкнаха. Тя се спрѣ междутѣхъ, помисли, па рече:

— Мама ще се зарадва ка-

то ѝ набера хубава китка. Цѣлъ денъ лежи горката. Нека ѝ миршатъ цвѣтията до нея. Пъкъ ще накубя всѣкакъвъ зеленчукъ, да ѝ направя градинска

чорба. Колко добре ще ѝ стане отъ нея!

Девоичето набра цвѣтя, напълни кошничката съ зеленчукъ и си отиде.

— Кукуругу-у! — обади се

пѣтелятъ отъ птичия дворъ. — Видѣхтели? Всички сте равни за хората. Въ една земя живѣете, едно слънце ви грѣе, единъ дъждъ ви напоява. И седнали да се каратъ! — Цвѣтията се засрамираха и наведоха глави.

Скворецътъ надникна отъ кщичката си и бързо изцвѣрча:

Карамфилътъ радва сърдцето, а Мерудийката стомаха!

— И пакъ бърже се скри.

Цвѣтията се засмѣха. Започнаха да се смѣятъ и зеленчуцитѣ. Цѣлата градина се залѣ съ веселъ смѣхъ.

Вѣра Бояджиева